

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce **F.G.**, bytem ...,
zastoupen Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem, se sídlem
Rooseveltova 49/16, Plzeň,

proti
žalovanému: **Generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR**, se sídlem Soudní 1672,
Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017, č. j. VS-96657-6/ČJ-2017-80000L-PK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2017, č. j. VS-

96657-6/ČJ-2017-80000L-PK (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jimiž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele Věznice Plzeň (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), č. j. VS-89914-50/ČJ-2016-801120 ze dne 18. 8. 2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), podle kterého byl žalobce uznán vinným porušením spácháním přestupku porušení služební kázně ve smyslu § 45 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, spočívající v tom, že při noční směně od 17:45 hodin dne 16. 5. 2017 do 6:15 hodin dne 17. 5. 2017 na dozorčím stanovišti 21b v pěti případech neprováděl v předepsaných intervalech kontroly cel. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení

II.

Žaloba

2. Předně žalobce poukazuje na skutečnost, kdy údajně „*Příkazem k provedení operativní kontroly č. 4*“ ze dne 28. 4. 2017 nařídil vedoucí oddělení výkonu vazby a trestu provést operativní kontrolu OVVaT spočívající v dodržování stanoveného intervalu kontrol odsouzených na KO (kamerovým systémem). Kontrolní činností byl pověřen npor. Bc P. a to v době od 1. 5. 2017 do 20. 5. 2017. Pro kontrolu byl stanoven čas v noční době. Na shodný záznam o nařízení kontrolní činnosti bylo dnem 19. 5. 2017 poznamenáno npor. Ing. R., zástupcem vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu, tedy příslušníkem na shodném postavení jako pověřený kontrolní orgán, že tento subjekt byl, či měl být seznámen s výsledkem průběžné kontroly. Zprávou o výsledku operativní kontroly dle příkazu VOVV a T byl dnem 23. 5. 2017 seznámen vedoucí oddělení, který si kompletní výsledek kontrolní činnosti ponechal pro svoji potřebu až do dne 22. 6. 2017, kdy jej předložil řediteli Věznice Plzeň. Až potom by nebylo v postupu kontrolní činnosti spatřováno nic nezákonného, neboť průtahy v jednotlivých řízeních jsou ve Vězeňské službě naprosto běžným jevem a lze se s nimi setkat na všech úrovních vedení.
3. V čem však spatřuje žalobce zásadní porušení nejen interních právních norem, ale i Evropské úmluvy o lidských právech je uvedeno v článku 8 odst. 2, kde sledování kamerovým systémem je možno jen na základě zákona. Zákon 555/1992 Sb. sice umožňuje sledování objektů Vězeňské služby ČR, ale jen za účelem plnění úkolů Vězeňské služby ČR, které jsou uvedeny v ustanovení § 2 tohoto zákona. Sledování činnosti příslušníků vězeňské služby či jiných zaměstnanců pak v těchto úkolech není zakotveno.
4. Co však je možno považovat za ještě závažnější je skutečnost, rozsahu kontrolní činnosti nařízené vedoucím oddělení výkonu vazby a trestu, která spočívá v „*Dodržování stanoveného intervalu kontrol odsouzených na KO (kamerovým systémem)*“, rozuměno krizového oddělení. Předně se poukazuje na zásadní skutečnost, kdy ani jediná kancelář vedení oddělení výkonu vazby a trestu není vybavena monitory, kterými by bylo umožněno takovou kontrolní činnost in natura sledovat. V takovém případě by musel být kontrolní orgán přítomen na operačním středisku a z tohoto kontrolní činnost provádět. Tomu se však v tomto případě nestalo. Stejně tak bylo s naprostou jistotou prokázáno, že kontrolní orgán nebyl v době kontrolní činnosti v objektu Věznice Plzeň přítomen. Je tak více jak transparentní, že kontrolní orgán prováděl kontrolu ex post, tedy cestou sledování archivních záznamů kamerového systému. Na používání každého kamerového systému musí být v každé věznici zpracována směrnice, která konkretizuje používání takového systému a současně s tímto stanovuje i dobu uchovávání takového záznamu a konkretizuje osoby, které mají právo do takového kamerového systému nahlížet a zásadním způsobem konkretizuje i osoby, které mají právo nahlížet do archivních kamerových záznamů.

Taková směrnice byla na vyžádání žalobce do spisové složky správního řízení založena. Lze s naprostou jistotou prohlásit, že nejen vedoucí oddělení výkonu vazby a trestu ale ani jeden z jeho zástupců nedisponují oprávněním do archivních záznamů kamerového systému nahlížet, natož potom z tohoto provádět kontrolní činnost. O tom, že se jednalo o kontrolní činnosti o sledování archivních kamerových záznamů, svědčí celá řada skutečností uvedených v záznamech o kontrolní činnosti. Tak například se poukazuje na návrh na zahájení kázeňského řízení, kde se uvádí, že kamerový systém zaznamenal kontroly krizového oddělení. Z kamerového záznamu bylo zjištěno a podobné slovní spojení. Transparentně se tak jedná o čas minulý a není možno operovat tím, že se tak stalo v přítomném sledování. Ostatně taková sledovanost archivních záznamů není žalovanou zpochybňována. Stejně jako ředitel Věznice Plzeň, tak i generální ředitel Vězeňské služby ČR odkazují na údajný požadavek vedoucího oddělení vazby a trestu, který měl požádat ředitele věznice Plzeň o povolení kontroly archivního záznamu a ten jeho žádosti vyhověl.

5. Je však nutno v pochybnostech hraničících s jistotou tvrdit, že takové odůvodnění je jen spekulativní a mlžící s cílem celou kontrolní činnost prováděnou naprosto běžně i v jiných případech legalizovat, viz žaloba vedená u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 A 64/2017, kdy se jedná o naprosto běžnou součást kontrolní činnosti, ač tato nemá oporu nejen v zákonné právní úpravě, ale ani v interních právních normách. Pokud by tvrzení ředitele Věznice Plzeň, potažmo generálního ředitele Vězeňské služby ČR mělo své opodstatnění, zcela jistě by v době námitek byl takový požadavek a jeho schválení založeno do správního spisu zvláště v okamžiku, kdy již v řízení nalézacím byla taková námitka vznášena. Dle ustanovení § 180 zákona 361/2003 Sb. služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Pokud již v prvotní fázi byla namítána nepoužitelnost archivního kamerového záznamu pro subjekt, který k takovému nahlížení není zmocněn, je s podivem, že by takové povolení do spisové složky správního spisu nebylo založeno a operovalo se s ním až v okamžiku, kdy je potřeba cokoliv zdůvodnit. Žalobce nepochybuje, že v současné době by mohlo být do spisu založeno, ale takový postup vzbuzuje důvodné pochybnosti o jeho pravosti a to zvláště v okamžiku, kdy se archivní kamerové záznamy a prováděná kontrolní činnost objevují ve více případech.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
7. K námitce žalobce ohledně využití kamerového záznamu ke kontrole výkonu jeho služby za nezbytné připomenout, že podle § 21a odst. 1 a 2 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů, může Vězeňská služba ČR, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se v objektech a prostorách jí spravovaných a střežených. Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, vězeňská služba informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejní. Informace o instalaci kamerového systému ve Věznici Plzeň je dlouhodobě umístěna před vchodem pro pěší vpravo od vstupu pro pěší a také na budově 1/1 (hlavní administrativní budova) vpravo od vstupních dveří. Kamerový systém ve Věznici Plzeň, jak již bylo uvedeno, je instalován v souladu s § 21a odst. 1 a 2 zákona č.

555/1992 Sb., a pro její potřeby. Námitce žalobce tedy nelze přisvědčit.

8. Žalovaný též připomíná, že z důvodu absence vlastní úpravy ve služebním zákoně, lze analogicky vztáhnout na služební poměr ustanovení § 316 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Skutečnost, že kamerový systém je instalován za účelem bezpečnosti věznice a znemožnění útěku vězňů, případně napadení příslušníků apod., není možno jej považovat za narušení soukromí příslušníka při výkonu služby na služebně a ve společných prostorách bezpečnostního sboru. Kamerový systém není zabudován pro otevřené nebo skryté sledování příslušníka, jeho smysl a cíl byl již uveden. Žalovaný proto nepovažuje využití obrazového záznamu za vyloučené z důkazů při vedení řízení o porušení služebních předpisů.
9. Vzhledem ke shora uvedenému zastává žalovaný právní názor, že žalobou napadené rozhodnutí nevykazuje takové právní vady, které by byly důvodem pro jeho zrušení, a lze konstatovat, že nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy

IV.

Posouzení věci soudem

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba není důvodná.
12. Soud v první řadě neshledal důvodnou námitku žalobce opírající se o tvrzení, že pořízením obrazového záznamu jeho osoby došlo k protiprávnímu zásahu do soukromého života žalobce, když podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) platí, že *„státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“* Je třeba si uvědomit, že v projednávané věci byl pořízen a uchován obrazový záznam činnosti žalobce při plnění povinností strážného ve věznici (již v této souvislosti platí, že intenzita zásahu do soukromého života žalobce byla velmi nízká, na rozdíl od hypotetického případu, v němž by byla sledována například odpočinková místnost dozorců) na základě jasněho zákonného zmocnění obsaženého v § 21a odst. 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě, podle něhož *„vězeňská služba může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se v objektech a prostorách jí spravovaných a střežených.“* Soud má za to, že pořizování obrazového záznamu dozorce za účelem monitorování plnění jeho povinností při styku s odsouzenými jednoznačně naplňuje hypotézu shora citované právní normy, neboť řádný výkon povinností dozorců je nezbytný pro plnění úkolů Vězeňské služby, jejímž primárním

cílem je ostraha věznic a dohled nad zákonným průběhem výkonu trestu odnětí svobody (viz § 2 odst. 1 písm. a) zákona o Vězeňské službě), daný postup zároveň plně naplňuje požadavek Úmluvy spočívající v existenci legitimního cíle, který je pořizováním obrazového záznamu sledován – v projednávané věci jde konkrétně o veřejnou bezpečnost, předcházení nepokojům a ochranu zdraví. Ze shora uvedených důvodů soud námitce protiprávního zásahu do soukromí žalobce nepřisvědčil, obrazový záznam, z něhož vyšel prvoinstanční orgán při zahájení řízení je zákonným důkazem ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. listopadu 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119).

13. Následující část žaloby (bod 4 rozsudku) obsahuje řadu tvrzení žalobce podporující jeho závěr, že obrazovaný záznam, na jehož základě bylo zahájeno kázeňské řízení, byl Vězeňskou službou uchováván způsobem umožňujícím jeho opakované zhlédnutí. Tato část žaloby je však zcela nadbytečná, neboť skutečnost, že obrazový záznam byl po určitou dobu ukládán, žalovaný nijak v průběhu správního řízení či následně v soudním řízení nespороval.
14. Polemiku žalobce o tom, jaký konkrétní zaměstnanec Vězeňské služby je oprávněn do uloženého kamerového záznamu nahlížet, shledává soud z hlediska zákonnosti průběhu a výsledku kázeňského řízení za irrelevantní, neboť nemá jakýkoliv dopad do právní sféry žalobce. Správní řízení bylo zahájeno k tomu oprávněným orgánem (tj. ředitelem věznice) na základě zákonně pořízeného obrazového záznamu (viz bod 12 rozsudku), který posloužil jako klíčový důkaz pro prokázání viny žalobce. Jaký konkrétní zaměstnanec věznice před zahájením kázeňského řízení do záznamu nahlížel, a zda k tomu byl v souladu s interními předpisy zaměstnavatele oprávněn či nikoliv, nemá do daného správního řízení žádný přímý vliv či dopad.
15. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

16. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 26. 3. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

